

ПРЕДЛОГ ЗА ПРОУЧАВАЊЕ

СОЛ АЛИНСКИ – ОТАЦ СОЦИЈАЛНОГ ИНЖЕЊЕРИНГА

ЗОРАН МИЛОШЕВИЋ

Социјални инжењери су свуда око нас: на телевизији, фејсбуку, на протестима, односно обојеним револуцијама, у аналитичким центрима и различитим организацијама. Они делују и на блогovima, дајући свој допринос. Они једноставно увек раде на формирању јавног мишљења, користећи методе „делфи“ и метод Алинског. Ови методе током протеклих деценија доведене су до савршенства од Сола Алинског (на плакатима се представљао као „тренер“). Интересантно је да је савремена политичка елита САД умногоме прихватила његове идеје и методе. На пример, Хилари Клинтон је дипломирала на делу Алинског.¹ У свом дипломском констатује: „Мало ко од радикала је имао толико утицаја на америчку политику као што је имао Сол Алински (1909 – 1972). Родио се у породици емиграната, а завршио је Чикашки универзитет и постао организатором друштвених догађаја. Такође, један је од првих људи који је донео радикалну политику у црни гето Чикага. (...) Алински је имао значајан утицај на председника Обаму, који је такође обучаван за организатора друштвених догађаја у Чикагу“.

¹ <http://www.hillaryclintonquarterly.com/documents/HillaryClintonThesis.pdf>

СОЛ АЛИНСКИ

Алински је данас веома популаран и познат у САД, много више него за живота. Популарности је допринела чињеница да је његов следбеник био и Барак Обама, али и прихваћеност од организације ACORN1, која има мрежу сличних организација у САД и у иностранству, које су организоване на начин који је предложио Алински. Кадрови који следе Алинског називају се «социјални организатори» (social organizers) или «Агенти промена», а постали су популарни када су довели на чело САД свог човека, Барака Обаму. Према чланку Ирине Жешко «Модел организације Сола Алинског: социјалне организације од Алинског до Обаме» (портал: dandorfman.livejournal.com) оне су суштински утицале на формирање програма и политике Обаме (реформа здравства, образовања, имиграционих питања, економске кризе и решавања огромног дуга итд.). Суштина је како тврди Жешко да је Обама изабран од коалиције различитих социјалних група и мањина, које су организоване током многих година уз помоћ социјалне

технологије које је први осмислио Алински. Иначе, Алински није створио сопствену социјалну теорију или идеологију, већ је суштински утицао на развој нових, ефикасних социјалних технологија, затим развоју својих школа социјалног организовања и колективне друштвене акције.

У књизи Бева Икмана, „Обука за Нови светски поредак“ читаоци могу пронаћи и позивање на „неопходност очувања привидности да постоје неклерикално или друштвено учешће у процесу доношења одлука“, иако у пракси неклерикалне грађане елиминишу из учешћа у одлучивању. Да би се ово постигло користе се „методе Алинског“ (стр. 123). Наиме, све ради један човек који се назива „организатор“ или „агент промена“, али који даје јавности до знања да припада некаквој групи, јер су људи склони да деле са одређеном групом своје знање и манифестују „групну динамику“. Ово ствара могућност за примену метода Алинског, јер „агент промена“ или „организатор“ добија да људи из групе изразе своју забринутост одређеним програмом, пројектом или стратегијом. Организатор то слуша и „формира циљеве радне групе“, позивајући их да се саставе спискови и слично. Док група функционише организатор сазнаје много тога о сваком из групе и покуша да препозна „лидере“, као и „галамције“, али и оне који често мењају мишљење током расправе или спора. Користећи метод „подели и владај“ он манипулише мишљењем једних против других. Да би се група прозвела организатор форсира сукоб, јер је обучен у манипулисању са људима. Људи који су против стратегије или програма бивају искључени из групе. Овај метод даје резултате. Он је веома ефикасан у раду са родитељима, наставницима, ученицима и било којом групом. Људи из групе, чак и ако схвате да се њима манипулише не знају како да то прекину. Циљ организатора је да се група подели, а он буде прихваћен као члан групе и њен вођа. Када се то постигне, онда организатор мења идејну основу групе која потом прихвата оно решење против кога је пре тога била.

Алински на тактичком нивоу предлаже примене следећих метода: прво, опрезно (споро) се убацујте у важне друштвене организације као што су црква, синдикати, политичке партије, портали, блогови. Тајно стичите утицај унутар ових организација и тек када га остварите почните промене са задате платформе. Друго, у потпуности подржите људе који су незадовољни и који доприносе нејединству. Треће, локалне сараднике подстичите да у локалним заједницама воде дискусије о темама које сте ви наметнули.

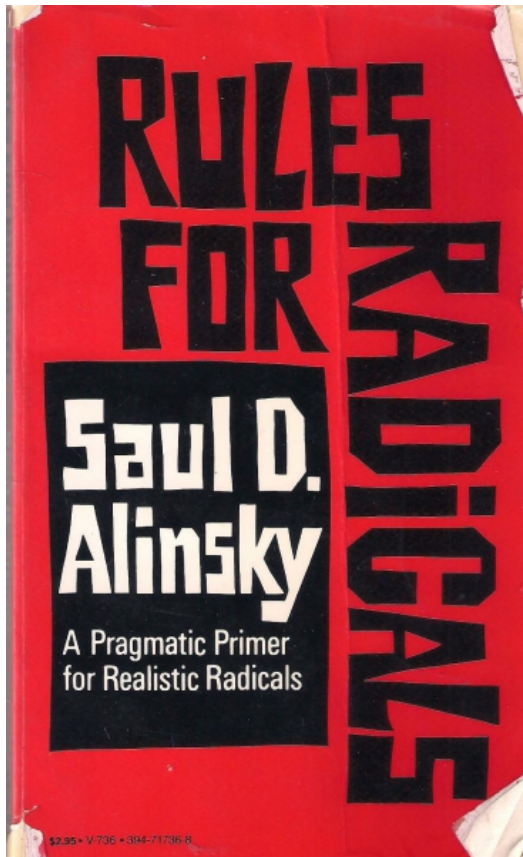
Четврто, користите провокативна питања ради манипулисања и коришћења људи за подршку вашој политичкој платформи. Пето, подржите, што је могуће више, сукобе између људи у организацији у коју сте ушли. Онај ко заиста води организацију нападе на себе мора искористи да ојача веру у себе људи који га следе, градећи за себе „позицију бога“. Шесто, непријатеље треба означити по имену и презимену (персонално) и у потпуности осликати негативним бојама (Циљ оправдава средства). Седмо, радикални друштвени елементи морају да делују на средњу класу, морају да се инкорпорирају у њу, јер је она велика, да говоре њеним језиком, да се облаче не сличан начин, да им се обраћа користећи њихову природу и морална начела. Радикал мора да буде непредвидив и спреман да све увуче у хаос и неред због своје политичке платформе. Велики и бучни протести манифестују снагу, чак и ако је покрет невелик. „Ако је ваша организација малобројна – не говорите о њеним члановима, већ подмећите буку и вриску, што ће слушаоце, гледаоце и посматраче убедити да имате много више следбеника, него што иначе имате“. „Радите на томе да људи прво ураде, а да тек потом да мисле о томе шта су урадили“. „Реагујте тако што ћете показати стање шока и ужаса када противници направе били какву грешку, истичите окрутност непријатеља, исмевајте га и ругајте му се“. Радикали (организатори) морају увек да имају „у залихама неколико свађа“, залихе „крсташких похода“ које могу изазвати кључање како би се сачувала динамика.

Алински истиче да краткотрајни боравци у затвору „организатора“ јачају покрет. „Потребно је знати да сви не сматрају неетичким манипулисати људима. Такав став у суштини доводи да околина почиње да вас цени, чак ће тако мислити и политичари. Манипулисање... управљање ... каква је ту разлика?“

Сам Алински је, да подсетимо, био егоцентричан и заводљив, а следбенике је забављао улепшаним причама из периода када је био гангстер (пријатељевао је са Ал Капонеом). Био је груб, самољубив, увек у центру пажње. Алински је јавно наглашавао своје безбоштво, везе са криминалцима, научницима и политичарима САД (који воде не само Америку него и цео свет), да би ојачао свој ауторитет.

Напред речено постаје крајње занимљиво ако анализирате новије протесте или деловање различитих блогова, сугерише <http://aangirfan.blogspot.ru>. Уколико анализирате вести произашле из ове сфере видећете њихову подривачку суштину и жељу да неутрализују стварно мишљење људи. Људи који их воде обучени су методама Алинског,

које су, биле осмишљење превасходно за америчко Министарство одбране, а потом усавршаване у наредним деценијама у циљу психолошког рата (од ситог Министарства). Уколико све ово испратите и „сложите коцке“ видеће примену метода Алинског: „организатор“ се улива у циљну групу, смело се намеће и подржава циљ, изазивајући на себе напад да би ојачао ауторитет и своје позицију код припадника циљне групе. При томе је зао и наводно стопроцентно предан идеји. Све описано препознаје се и у Србији.

Други метод, који је примењивао Алински је метод „делфи“, осмишљен од стране Корпорације RAND (ауторима се сматрају Olaf Helmer, Norman Dalkey, и Nicholas Resche) током 1950 - 1960-их година прошлог века, такође за Министарство одбране САД, а ради прогнозирања утицаја будућих научних изума на методе вођења рата. Име методе је позајмљено из Делфијског пророчанства (у храму Аполона у Делфима су се одвијала главна прорицања судбине жречева у Античкој Грчкој). Особености ове методе су: анализа из даљине, слојевитост и анонимност. Полазна претпоставка ове методе је да се

лукаво уопшти и разради индивидуална оцена експерата по одређеном питању како би постала мишљење већине.

Даље, суштина ове методе је да се уз помоћ серије активности: питања, интервјуа и нападом мозга добије максимални консензус за доношење решења. Анализа уз помоћ делфи методе проводи се у неколико етапа, а резултати се обрађују статистичким методама. Суштина је, другим речима, да ова метода омогућава да се уваже мишљења независних експерата (који не знају један за другог), јер често правилније оцењују и предсказују резултете него група надлежна за то. Такође, ова метода омогућава отворене сукобе међу носиоцима различитих функција, јер искључује физички контакт између њих, деловање харизме, као и лобирање.

Саул Давид Алински (1909 – 1972) је амерички друштвено-политички радник, чије су идеје значајно утицале на организационе форме и методе „нових левих“ и контракултуре током 60-их и 70-их година прошлог века, што је утицало да га именују и као „америчког Макијавелија“. Такође, аутор је чувене књиге „Правила за радикале“ (Rules for Radicals), коју је почео да пише и затвору. Син је (Хазара/Јевреја Бенцамина Алинског и мајке Саре Таненбаум) емиграната из Русије и 40 година се бавио политичким радом, стварајући методу утицаја на друштво преко информација и друштвених акција. Алински је оснивач теорије «трећег пута» која је основа савремене организације друштвених организација. Његове идеје шири Industrial Areas Foundation, а обуку у њеним филијалама прошли су многи савремени политичари и друштвени делатници, укључујући и Хилари Клинтон и Барака Обаму.

Алински је, дакле, за многе године определио развој социјалног система САД, некада бастиона капитализма. Одрекао се марксизма и његове тезе да је пролетеријат та снага које води до промена. Алински је ставио улог на друге социјалне групе које се осећају најобесправљенијим у датом моменту и које су онемогућене да мењају ситуацију (the Have-Nots). Разоривши везу између пролетаријата и револуције, Алински је створио технологије формирања револуционарне снаге из било које, чак атомизираних и територијално неповезаних социјалних група под условом да они себе виде као the Have-Nots. Да би доказао своје ставове спровео је експерименте међу радницима неколико фабрика, затим међу становницима црног, чикашког гета, затим међу мексичким хришћанима (због антихришћанског деловања и примена нехришћанских метода, као и

гажења морала, у то време од Мексиканаца је добио надимак Луцифер), затим (добивши за овај пројекат новац од државе) и међу хомосексуалцима, «зеленим» и другим групама. Експерименти су показали да је на добром путу. Но, Алински је сарађивао као посматрач и са локалном мафијом, посебно са познатим Ал Капонеом, а после његовог хапшења 1931. године са његовим наследником Франком Нитиом, кога је посебно уважавао и кога је назовао својим «професором». **Другим речима, идеје за свој социјални инжењеринг Алински је добио посматрајући рад мафије. Па зар је чудно шо америчка политика подсећа на поменућу криминалну организацију?**